

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Bobíkovou ve věci

žalobkyně: **PhDr. A [redacted] U [redacted]**, narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Znalecký ústav zdravotní s.r.o.**, IČO 02954702
sídlem K nemocnici 2814, 272 01 Kladno
zastoupená advokátem JUDr. Vítem Svobodou
sídlem Púchovská 2782/12, 140 00 Praha 4

žaloba na ochranu osobnosti

takto:

- I. Návrh žalobkyně, aby soud uložil žalované povinnost k omluvě v listinné podobě datované a podepsané statutárním orgánem a zaslané žalobkyni doporučeným psaním do 15 dnů od právní moci rozsudku ve znění: „Znalecký ústav zdravotní s.r.o., se sídlem K nemocnici 2814, 272 01 Kladno, identifikační číslo: 02954702, se tímto omlouvá PhDr. A [redacted] U [redacted] za zásah do jejích osobnostních práv spočívající v uvedení pasáže „Tyto podklady hodnotí znalci jako masivně nevěrohodné a účelové. Skutečnost, že tyto projevy jsou popisovány ze strany dr. U [redacted] jsou vzhledem ke zkušenostem znalců z jiných případů, kde takto dr. U [redacted] vystupuje, jako nepravděpodobné a nevěrohodné.“ do znaleckého posudku vypracovaného Znaleckým ústavem zdravotním s.r.o. pod č. 113/99/2016 dne 30. 3. 2017 a založením tohoto znaleckého posudku do spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 0 P 411/2012, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 9 269 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svou žalobou domáhala rozhodnutí, jímž by byla uložena žalované povinnost omluvit se do 15 dnů od právní moci rozsudku doporučeným, datovaným, statutárním orgánem podepsaným dopisem (doporučeným psaním) ve znění specifikovaném ve výroku I. tohoto rozsudku s odůvodněním, že žalovaná je právnickou osobou, jejímž předmětem činnosti je zpracování znaleckých posudků v oboru zdravotnictví (psychiatrie, klinická psychologie) a v oboru školství a kultura (psychologie). Žalovaná je zapsána v seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou činnost. Žalobkyně byla požádána matkou nezletilého T. K. (dále jen „nezletilý“), a to za účasti a doporučení MUDr. Michala Považana, lékaře nezletilého, aby se jako psycholožka účastnila několika předání nezletilého jeho otci shodného jména poté, co bylo soudem překvapivě rozhodnuto o střídavé péči rodičů za situace, kdy nezletilý svého otce skoro neznal. Žalobkyně se několika předání účastnila a podala o tom zprávu, v níž popsala průběh předání nezletilého otci. Matka nezletilého zahájila řízení o změnu péče o nezletilého poté, co nedošlo ani k jednomu předání nezletilého otci pro odpor nezletilého. Řízení je vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 0 P 411/2012, když v tomto řízení přibral soudce žalovanou jakožto znalecký ústav za účelem vypracování znaleckého posudku (dále také jen „ZP“). Součástí ZP je nejen zkoumání týkající se nezletilého, ale i osobní a neuctivé vyjádření vůči žalobkyni, kdy pasáž komentující zprávy orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) a žalobkyně, které mají popisovat předání nezletilého jako velmi traumatizující, plné hysterických záchvatů a pomouchování nezletilého, doslovně zní tak, jak je uvedené v citaci ve výroku I. Žalobkyně oslovila PhDr. Václava Jiříčku, Ph.D. (dále jen „znalec Jiříčka“), a MUDr. Lucii Závěšickou (dále jen „znalkyně Závěšická“), zda souhlasí s výše uvedenou pasáží, když oba znalci uvedli, že se předmětná pasáž dostala do ZP bez jejich vědomí, přičemž s ohledem na znění § 22 odst. 1 zákona č. 326/1967 Sb. je možno dovodit, že se jedná o subjektivní názor Mgr. Romany Hübnerové (dále jen „znalkyně Hübnerová“) jakožto třetího znalce zúčastněného na zpracování ZP. Jelikož podle § 22 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb. „*Za včasné a řádné provedení posudku odpovídá ústav.*“, lze dovodit odpovědnost žalované za veškeré formální projevy osob zpracovávajících ZP obsažené ve ZP, které nejsou popisem projevů zkoumaných osob. Žalobkyně považuje vyjádření znalkyně Hübnerové, které se stalo součástí ZP, za protiprávní a dehonestující žalobkyni, je objektivně způsobilé zasáhnout práva dotčené osoby, kdy žalobkyně je díky svému zaměření osobou, jejíž profesní uznání závisí i na reputaci v rámci justice. ZP se stal součástí projednávané opatrovnické věci, již jen v uvedeném řízení se kontrolovaně rozšířil mezi vícero osob – soudce, účastníky řízení, jejich zástupce, osoby zastupující opatrovníka – Městskou část Praha 4, znalce Jiříčku, znalkyni Závěšickou, pak se nekontrolovaně mohl šířit i mimo okruh osob uvedených. Žalobkyně oslovila žalovanou, resp. znalkyni Hübnerovou, která je současně jediným jednatelem a společníkem žalované, se žádostí o omluvu, na což žalovaná nikterak nereagovala.
2. Žalovaná se k předmětné věci vymezila negativně. Uvedla, že žalobkyně podniká podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, provozuje živnost s názvem „Psychologické poradenství a diagnostika“, když podle přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 278/2008 Sb. jde o vázanou živnost s obsahovou náplní uvedenou ve specifikované příloze. Žalobkyně není registrována jako zdravotnické zařízení, nezískala způsobilost k výkonu zdravotnického povolání, není klinickým psychologem jako zdravotnickým pracovníkem, a proto není oprávněna vystavovat odborné psychologické zprávy, posudky a nálezy charakteru lékařských zpráv, posudků a nálezů k užití v občanském soudním řízení. Protiprávnost zásahu do osobnostních práv fyzické osoby není dána, pokud původce zásahu plní jemu zákonem stanovenou povinnost či využívá zákonného oprávnění a současně nejde o vybočení z plnění této povinnosti nebo z využití oprávnění (excessus). Plněním zákonné povinnosti je i výpověď účastníka, popř. svědka před soudem. Vybočením z plnění zákonných povinností a z využití zákonného oprávnění při účastnické výpovědi či výpovědi svědka je jakékoli počínání, které přes řádné poučení účastníka, popř. svědka, soudem a bez podnětu soudu vůbec nesouvisí

s předmětem výsledku a řízení (tzv. neprocesní úkon, viz rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. 1 Co 176/2005). S ohledem na stanovisko občanskoprávního a obchodněprávního kolegia NS ČR ze dne 14. 4. 2010 je vyloučena neoprávněnost zásahu do osobnostních práv fyzické osoby v souvislosti se soudním řízením. Předmětná pasáž ZP má charakter hodnotícího soudu, pravdivost hodnotícího soudu pojmově není dokazatelná. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby v plném rozsahu a přiznání náhrady nákladů řízení.

3. Žalobkyně i žalovaná v rámci ústního jednání konaného dne 10. 9. 2018 využili svého práva, a dále se k věci obsáhle vyjadřovaly. Žalovaná uvedla, že znalkyně Hübnerová jakožto jednatelka žalované vždy formuluje závěry znaleckých posudků, ačkoli jednotlivá vyšetření provádí jednotliví znalci, neboť jednatelka je erudovanou osobou s praxí, a proto je oprávněna závěry znaleckých posudků formulovat. Strany sporu učinily nesporným, že ZP, jehož obsahem je žalovaná pasáž, byl vyhotoven k řízení vedenému u Okresního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 0 P 411/2012, a to znalkyní Hübnerovou, znalkyní Závěšickou a znalcem Jiříčkou. Stejně tak bylo nesporné, že znalkyně Závěšická a znalec Jiříčka se vyjádřili v tom směru, že pasáž ZP, jež je předmětem tohoto řízení, nepsali. Dále bylo mezi stranami nesporné, že žalobkyně není zapsána v seznamu znalců, stejně tak ani jako akreditované zdravotnické zařízení, žalovaná byla žalobkyní vyzvána k omluvě výzvou ze dne 13. 11. 2017. Znalkyně Hübnerová je jednatelkou žalované. Z postoje žalobkyně i znalkyně Hübnerové v rámci ústního jednání vyplynulo, že se vzájemně osobně neznají. Mezi stranami zůstalo sporné, zda bylo zasaženo do osobnostních práv žalobkyně.
4. Soud provedl důkaz znaleckým posudkem č. 113/99/2016, zejména pasáží, jež je předmětem žaloby.
5. Soud zamítl důkazní návrhy účastníků, a to návrh žalobkyně na zajištění spisu Okresního soudu pro Prahu 4 vedeného pod sp. zn. 0 P 411/2012 (zejména rozhodnutí ve věci samé o svěření nezletilého do péče matky) k prokázání, že žalobkyní zdokumentované předávání nezletilého k otci odpovídá rozhodnutí ve věci samé. Stejně tak soud zamítl návrh žalobkyně na provedení důkazů zprávou rychlé záchranné služby, nahrávkou ze spisu shora specifikovaného a písemnými vyjádřeními MUDr. M. P. E. N. a PhDr. M., případně výsledky uvedených osob, a to k prokázání pravdivosti listin vyhotovených žalobkyní. Stejně tak soud zamítl důkazní návrhy žalované, a to důkazy svědeckými výpověďmi znalců z jiných případů, konkrétně MUDr. Hraba, MUDr. Tichého a MUDr. Švarce k prokázání tvrzení, že závěry žalobkyně jsou v jiných případech nevěrohodné. Soud uvedené důkazní návrhy zamítl pro nadbytečnost, neboť již považoval skutkový stav za prokázaný a dostatečně objasněný pro konečné rozhodnutí o nárocích žaloby a zamítnutím nadbytečného dokazování soud zamezil průtahům v řízení.
6. Na základě provedeného dokazování, a to nesporným tvrzením účastníků, u nichž soud neměl důvod pochybovat o jejich pravdivosti, a dále znaleckého posudku obsahujícího předmětnou pasáž, dospěl soud ke skutkovému závěru, že ZP obsahuje text uvedený ve výroku I. tohoto rozsudku, ZP byl vypracován třemi znalci, znalkyní Závěšickou, znalkyní Hübnerovou a znalcem Jiříčkou. Předmětnou pasáž psala znalkyně Hübnerová, která je současně jednatelkou žalované. Žalobkyně není zapsána v seznamu znalců, není zapsána jako akreditované zdravotnické zařízení. Žalobkyně a znalkyně Hübnerová se osobně neznají. Žalobkyně vyzvala žalovanou k omluvě, na což žalovaná nereagovala.
7. Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
8. Podle čl. 17 odst. 1, 2 a 3 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem

nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Cenzura je nepřipustná.

9. Podle § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“), spočívá soukromé právo zejména na zásadách, že každý má právo na ochranu svého života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí.
10. V souladu s § 81 o.z. je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
11. Podle § 82 o.z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.
12. Podle § 2956 o.z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.
13. Podle § 2957 o.z. způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.
14. Úvodem právního hodnocení soud považuje za nutné zmínit, že předmětem projednávané věci je ochrana osobnostních práv žalobkyně, zejména pak její cti a důstojnosti a také vážnosti. Osobností práva náleží mezi práva přirozená, vycházející z přirozenosti každého člověka jakožto rozumově a citově nadané lidské bytosti a jejich ochrana je založena samotným ústavním pořádkem České republiky. Nejde tudíž o práva, která by žalobkyni přířklo právo či snad stát, který v tomto směru vystupuje pouze v pozici jejich ochránce před potenciálním ohrožením. Povinnost státní ochrany přirozených osobnostních práv je výrazem zásady zachovávání úcty státu k člověku a jeho přirozeným právům, jak je pro oblast soukromého práva výslovně deklarováno v § 3 odst. 2 písm. a) o.z.
15. S ohledem na již zmíněné ústavní základy ochrany osobnosti, je možno vysledovat několik složek, které tvoří součást osobnosti a jako takové jsou s její existencí nerozlučně spjaty (srov. čl. 5 a násl. Listiny základních práv a svobod). Hovořit lze především o tělesné integritě, svobodě, soukromí, jméně, cti, důstojnosti a vážnosti. Právě ochrany v posledku zmíněných součástí osobnostních práv se v projednávaném případě domáhal žalobce.
16. Nelze přehlížet, že narušení osobnosti zvenčí je dotčeným člověkem zpravidla pocíťováno značně nepříznivě, jde však pouze o subjektivní hledisko, které je zároveň nutno konfrontovat s objektivními, především pak prokázanými skutečnostmi. Jinými slovy je nutno respektovat, že zásah do cti člověka je vždy ovlivněn jeho subjektivním vnímáním, přesto však nelze rezignovat na objektivní složku osobnosti zastoupenou vážností člověka. Zásah do cti a vážnosti osoby se promítá do ohrožení či přímo poškození dobrého jména. V rámci komplexního posouzení obou kritérií je na soudu, aby si s ohledem na specifika každého obdobného sporu učinil závěr o tom, zda subjektivní pohled žalobkyně domáhající se ochrany osobnostních práv nachází oporu také v důkazním materiálu (objektivních okolnostech). Jak kritérium důstojnosti, tak také cti a vážnosti osoby jsou při tom věci soudcovského uvážení. Jedná se o právní posouzení věci, jež je založeno právě na skutkových zjištěních.
17. Soud se v první řadě zabýval skutečností, zda žalobkyní tvrzené způsobení újmy na jejích osobnostních právech ve znaleckém posudku vyhotoveném žalovanou je vůbec možné spatřovat.

V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (dále jen „NS“), kterou lze považovat za aktuální i po účinnosti o.z. a vztahující se k tomuto řízení, dospěl soud k závěru, že v předmětné věci nedošlo k žádnému zásahu do osobnostních práv žalobkyně. Jak velmi pregnantně uvádí NS v usnesení ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. 30 Cdo 937/2011 (ačkoli se jedná o rozhodnutí ve věci vyloučení neoprávněnosti zásahu do osobnostních práv posuzované osoby), je zřejmé, že by žalovaná musela vybočit z povinnosti uložené jí soudem, a to povinnosti podat znalecký posudek. V citovaném usnesení NS uvádí, že „*Neoprávněnost zásahu do osobnostní sféry fyzické osoby chráněné všeobecným osobnostním právem vylučující mimo jiné okolnosti, kdy k zásahu došlo v rámci výkonu jiného subjektivního práva stanoveného zákonem, popřípadě, kde jiný subjekt plnil právní povinnost, kterou mu ukládá zákon. ... Jde zejména o výkon práva kritiky (čl. 17 Listiny), ... o výkon práv účastníků řízení (v řízení soudním nebo správním před povolanými orgány s rozhodovací mocí), jakož i výkon povinnosti svědecké a znalecké (pokud jsou odůvodněny předmětem věci), o výkon činnosti advokáta v rámci hájení oprávněných zájmů svého mandanta, resp. klienta, o výkon rozhodovací činnosti státních orgánů... Ve vztahu k projednávané věci ... plyne, že plněním zákonné povinnosti je i podání znaleckého posudku v řízení před soudem (srov. § 12 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících). Vybočením z plnění zákonné povinnosti a z využití zákonného oprávnění při podání znaleckého posudku v řízení před soudem pak bude např. jednání naplňující znaky přečinu podle § 346 tr. zákoníku (křivá výpověď), případně i jiná činnost, která přes řádné poučení soudem ve smyslu ustanovení § 6 zák. č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících ve spojení s § 11 odst. 3 vyhl. č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících a bez podnětu soudu vůbec nesouvisí s předmětem znaleckého posudku a předmětem řízení. Závěr o nepravdivosti znaleckého posudku však plyne z hodnocení takového znaleckého posudku soudem v řízení a dospěje-li soud k závěru, že znalecký posudek je nepravdivý, hrubě zkreslující nebo neúplný, pak tento svůj závěr vyjádří v odůvodnění rozhodnutí s následným promítnutím do trestněprávní odpovědnosti znalce.“ Další příznačné rozhodnutí NS ze dne 31. 8. 2009, sp.zn. 30 Cdo 3580/2007, ačkoli se vztahuje k činnosti advokáta, zřetelně vysvětluje, že „*Jestliže advokát, žalovaný v řízení o ochranu osobnosti, při jednání se žalobcem nevykročil z rámce výkonu práv a povinností svých klientů (nedopustil se excesu) v tom smyslu, že by při naplnění petičního práva, resp. práva kritiky svých klientů jednal nepřiměřeně, pak šlo o výkon jejich práv.*“. Je tedy zřejmé, že v předmětné věci nemohlo být zasazeno do osobnostních práv žalobkyně, a to i přes skutečnost, že ZP skutečně obsahuje kritiku ze strany znalkyně Hübnerové. Tato kritika je však obsahem ZP, který je nutno hodnotit komplexně. Pokud by soud, který uvedený ZP požadoval vyhotovit, dospěl k závěru, že se jedná o kritiku, která je zcela mimo rámec zkoumané věci, vypořádá se s ní v rozhodnutí ve věci samé včetně zaměření na trestněprávní odpovědnost znalce či znalců. Jinými slovy je věcí soudu zhodnocení ZP, právní závěry může činit pouze soud, nikoli znalci. ZP jsou vyhotovovány zejména v oblasti, kde si soud sám nemůže učinit závěr o odborné záležitosti, tj. věci, kterou nemůže posoudit z hlediska skutkového sám. Pokud by ve ZP byl obsažen exces ze strany znalců, je povinností soudu uvedený exces také řešit např. podnětem k zahájení řízení podle § 346 tr. zákoníku za podání nepravdivého znaleckého posudku aj.*

18. Je zřejmé, že žalobkyně subjektivně pocítuje výrok žalované, učiněný prostřednictvím znalkyně Hübnerové ve ZP, za zásah do jejích osobnostních práv, stejně tak jej považuje za nepřiměřený, což je z lidského hlediska pochopitelné, neboť každý člověk má jiný práh vnímavosti kritiky své osoby. Je však také nutné prohlédnout celý kontext nastalé situace. Proto je potřebné zdůraznit, že ZP sice obsahuje kritiku žalobkyně (když kritika znamená hodnotící soud osoby, která kritiku pronesla), avšak kritiku vyjádřenou žalovanou v rámci výkonu své profese, tj. povinnosti vyhotovit ZP. Tvrzený údajný zásah do osobnostních práv žalobkyně (kritikou ze strany žalované, tj. vyjádření pouze subjektivního názoru svého autora) nemůže současně přivodit zásah do osobnostních práv žalobkyně, neboť ZP nebyl nikterak zveřejněn mezi spoluobčany a pokud se osoby v rámci svého povolání a v rámci výkonu své činnosti se ZP seznámily (tj. soudce Obvodního soudu pro Prahu 4, znalci, účastníci řízení), je zřejmé, že všechny osoby jsou vázány povinností mlčenlivosti, tudíž ani nemůže dojít ke zveřejnění uváděných názorů znalců při zhotovování ZP mimo okruh účastníků řízení a osob rozhodujících v předmětném řízení (shodně viz Stanovisko NS ČSSR ze dne 31. 10. 1967, sp. zn. Prz 3/67, nebo usnesení NS ČR ze dne 18. 6. 2003, sp. zn. 28 Cdo 1523/2002). Soud závěrem uvádí, že se stále jedná o kritiku přiměřenou,

nebot' byly znalkyní Hübnerovou hodnoceny takto podklady nejen žalobkyně, ale i orgánu sociálně-právní ochrany dětí, když jakožto znalec je povinna vlastní hodnotící soud pronést. Pokud by soudu jakožto podklad pro jeho rozhodnutí tento ZP nepostačoval, když hodnotí, jak již shora uvedeno, ZP komplexně, mohl si nechat zpracovat revizní ZP.

19. Soud nad rámec konstatuje, že žalobkyně tvrdila, že Obvodní soud pro Prahu 4 dospěl v rámci svého konečného meritorního rozhodnutí ke shodnému závěru jako žalobkyně. Tedy v podstatě aproboval názor žalobkyně o vztahu nezletilého k otci, resp. způsobu vyjadřování negativních emocí nezletilého v situaci, kdy mělo dojít k jeho předání otci. Je tak zřejmé, že Obvodní soud pro Prahu 4 i přes kritiku uvedenou znalkyní Hübnerovou učinil sám své právní zhodnocení věci na základě skutkových zjištění, když nebyl ovlivněn subjektivním názorem znalkyně Hübnerové.
20. Žalobkyně neprokázala, že by jí bylo ze strany žalované prostřednictvím kritiky uvedené ve ZP zasaženo do jejích osobnostních práv, soudu proto nezbylo, než žalobu v plném rozsahu zamítnout.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal žalované, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení po zaokrouhlení na celé koruny v částce 9 269 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená za jednotlivé úkony právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a.t.“). Odměna za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty 35 000 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. d) a.t. činí částku 2 500 Kč, přičemž byly vykonány tři úkony, a to převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) a.t., písemné podání ze dne 30. 7. 2018 podle § 11 odst. 1 písm. d) a.t. a účast na jednání soudu dne 10. 9. 2018 podle § 11 odst. 1 písm. h) a.t. (tj. 7 500 Kč), k tomuto náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 a.t. za každý ze tří shora uvedených úkonů právní služby (tj. celkem 900 Kč). Zástupce žalované vykonal dvakrát cestu z Prahy do Kladna a zpět, jízdné činilo podle § 157 a násl. zákona č. 262/2006 Sb. celkem 468,50 Kč (cesta činila 2x43 km, cena pohonných hmot 29,80 Kč/l, náhrada 4 Kč/km, průměrná spotřeba stanovena podle technického průkazu 4,86 l/100 km), dále je s tím spojena náhrada za čas strávený cestou ve výši 4 x 1/2 hodiny po 100 Kč, celkem 400 Kč podle § 14 a.t. O splatnosti k rukám zástupce žalované soud rozhodl podle § 149 odst. 1 o.s.ř., žádný důvod k odeprání nebo snížení náhrady nákladů řízení soud neshledal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do **15 dnů** ode dne doručení písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Pro úplnost soud poučuje, že odvolání může účastník podat již po vyhlášení rozhodnutí, to znamená dříve, než mu bylo doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí, **tedy ještě před začátkem běhu odvolací lhůty** (NS 2 Cdon 1199/96, SJ 30/97, NS SSR 1 Cz 84/73, S IV s. 764). **Nejpozději poslední den lhůty (která počíná běžet doručením rozhodnutí)** je však třeba podat odvolání (do podatelny soudu nebo odevzdat orgánu, který má povinnost je doručit v souladu s § 57 odst. 3 o.s.ř.), **o čemž jsou účastníci poučeni ve výše uvedeném odstavci, stejně tak jsou účastníci poučováni o počátku běhu odvolací lhůty po vyhlášení rozhodnutí.**

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím splněna dobrovolně, lze navrhnout výkon rozhodnutí (exekuci).

Kladno 10. září 2018

Mgr. Kateřina Bobíková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje